

PCPV, Caïm contra Caïm

Un antic debat ideològic pot acabar amb els comunistes

Mentre els socialistes parlen, de cara al seu congrés, de Gorbatxev i de Txernenko, els comunistes, sense dir-ho, es dediquen a evocar Caïm i Abel. O potser només Caïm i Caïm. Al País Valencià, les coses semblen haver entrat en una dinàmica difícil d'aturar, però que no se sap tampoc si es resoldrà d'alguna forma ni en quin termini.

Els carrillistes creuen que encara hi ha per davant més d'un mes de crisi, fins i tot dos. Els gerardistes indiquen que «les coses es van solucionant», encara que ningú no sap ben bé què és exactament el que es soluciona.

La profunda divisió que afligeix en aquests moments el PCE, al País Valencià i al conjunt de l'estat, és conseqüència de processos històrics generats per fenòmens més antics en el temps i més extensos en l'espai.

El moviment comunista a Europa Occidental es començà a debatre a principis de la dècada passada entre la tradició leninista-stalinista, d'una banda, i la socialdemocràcia oberta i franca, de l'altra. Berlinguer i Carrillo descobriren la socialdemocràcia i se n'alegraren molt. Berlinguer, desaparegut fa uns mesos, comptava amb un partit d'àmplia base electoral, que ocupa a Itàlia el lloc del gran partit de l'esquerra, després de dècades de retrocés del Partit Socialista italià.

Però Espanya, com va dir oportunament don Ma-



Segons César Llorca, els gerardistes apliquen mètodes gangsterils

nuel Fraga Iribarne, era diferent. I començaren els problemes. Amb una presència electoral escassa, que ha anat minvant davant la presència d'un partit poderós, com el PSOE, les diferències s'acrecen. Ja se sap allò que, a gos flac, tot són puces, i que el malhumor s'accentua quan hi ha poc a repartir.

De primer, se n'anaren els eurocomunistes, o els ferren fora. Després, els stalinistes de Gallego. I, com que el que queda al partit, al cap i a la fi, són

stalinistes o carrillistes, d'una banda, i socialdemòcrates o eurocomunistes, de l'altra, la baralla continua, i sembla que només podrà acabar amb la total liquidació del PCE.

Al PCPV, la guerra és, en aquest moments, a mort. En la recent conferència extraordinària les dues fraccions —si més no, es pot parlar de fraccions— en l'única cosa que semblaren estar d'acord va ser en la lletra i la música de la Internacional. I fou

quasi miraculós que la cantassen tots junts, després d'haver-se tirat tan violentament els trastos al cap.

César Llorca, el secretari de premsa del PCPV, pertanyent al sector carrillista, ha qualificat de *gangsterils* els procediments de bloquejar els comptes bancaris de la direcció valenciana, que Gerardo Iglesias, des de Madrid, ha posat en pràctica. Pedro Zamora, del sector gerardista, diu, per la seua banda, que no vol entrar en aquesta qüestió i que sembla que s'ha fet de por que els fons serien desviats.

És una guerra absurda. Sembla purament personalista, i no ho és. Hi ha un fort element ideològic al fons. Al País Valencià, la lluita ve de molt lluny, d'abans que hi hagués gerardistes i carrillistes. Bàsicament, de quan la direcció d'Ernest Garcia fou desplaçada pels anomenats *palomaristes*. Hi havia dues concepcions del partit. L'una, eurocomunista, més nacionalista; l'altra, tradicionalment leninista.

I, potser, allò que vertaderament sorprèn en l'actual panorama és trobar Antonio Palomares, seguit pràcticament per ningú, alçant la bandera de la tercera via i la reconciliació. Els gerardistes anuncien, a partir de la posició de Palomares, una ruptura de la majoria carrillista al País Valencià. És més un miratge que una possibilitat. Els més malintencionats diuen que Palomares el que fa és vetlar pel seu futur, ja que no sap qui manarà demà al PCE, qui guanyarà la guerra. I, per això, procura situar-se en mig.

I només sembla segur que el germen de la desintegració no deixarà d'actuar en els temps pròxims, i que el PCE i el PCPV caminen cap a la destrucció.